

Jak je důležitá víra, jakou mají malé děti

O tom jsem získal představu, vskutku plnokrevnou, až na stará kolena, vlastně až po dovršení věku 75 let. Zato se mi vybavují docela barevně dva obrazy z doby, kdy jsem o tu víru přicházel. Kupodivu oba patří do období mých prvních Vánoc těsně po začátku mé první třídy ve škole, což se odehrálo v prosinci 1948.

Musím tu připomenout celkovou moji situaci v té době, době už skoro zapomenutých vzpomínek; mohu si vybavit jen některé zřejmé okolnosti. Moje matka byla vychována v evangelické rodině, po narození jsem byl pokřtěn jako evangelík. K školnímu vyučování tehdy patřila i náboženská výchova, což pro moje vyznání, velmi menšinové, znamenalo navštěvovat hodinu úplně zvlášť v sobotu pozdě odpoledne. Otec mé matky tvrdil, že správné náboženství je správné jednání. A právě toho se matka držela. Vštěpovala mi úctu k pravdě, mluvit pravdu, konat pravdu, nelhat, nekrást.

Vzpomínám si, že jsem se jako malý chlapec modlíval před spaním "andělíčku, můj strážníčku, opatruj mi mou dušičku". V ovzduší úcty k pravdě jsem byl přesvědčen, že o Vánocích nosí dárky Ježíšek; hned v první třídě jsem měl obdržet první dotyk s realitou.

Vybavuji si **následující scénu**. Stojím na konstrukci podpírající popínavé květiny pod oknem ložnice ve vile, kde jsme tenkrát v přízemí bydleli. Na zemi pode mnou stojí můj tehdy dva a půl letý bratr a za ním se náhle objevuje můj tatínek. Sundává mě dolů, možná mě plácnul přes zadek.

Jak k této situaci došlo, se dnes mohu už jen dohadovat. V prosinci 1948 vše probíhalo podle představ malého zbožného chlapce, totiž punčocha za oknem od Barbory se opět naplnila kromě brambory a kousku uhlí také nějakými pamlsky. Když přišel Mikuláš se svou suitou, třásl jsem se před čertem a sliboval něco, co jsem nemohl splnit ani na 1 procento, totiž, že už opravdu ale opravdu nebudu nikdy zlobit. Tuto **scénu** si rovněž vybavuji docela přesně, ještě dnes vidím ty světlé dlaždice podlahy naší kuchyně, na kterých jsem tenkrát kle-

čel a sliboval. Při tak bezprostředním ohrožení únosem do pekla je dovoleno malému citlivému chlapci slibovat neuskutečnitelné věci.

Nicméně mezi spolužáky s přicházejícími Vánoci se postupně rozmáhala diskuse o dárcích pod stromečkem, zvláště o jejich původci. Já jsem byl skálopevně přesvědčen, že je nosí Ježíšek. Vždyť to naprosto jednoznačně tvrdili oba moji rodiče. Nicméně někteří spolužáci byli "poučenější" a tvrdili, že dárky pocházejí od rodičů. No, to jsem tenkrát jistě nemohl přenést přes srdce, "do krve" jsem se o to přel; jsem zřejmě už od dětství člověkem víry a dost tvrdohlavý ve svých názorech a postojích a jen tak je neměním.

"Vždyť se o skutečnosti můžeš docela jednoduše přesvědčit. Všimni si, že tě o Štědrém dnu do jedné místnosti najednou nepustí. Proč? No přece proto, aby rodiče mohli ozdobit stromeček a připravit dárky." To byl výsledek vášnivých debat asi šestiletých dětí. Není přece nic snazšího než těm posměváčkům vytříit zrak, a tak jsem ke svému generálnímu potvrzení existence Ježíška pozval i svého tehdy sotva něco chápajícího mladšího bratříčka. Situace se však vyvíjela znepokojivě, opravdu jsem se odpoledne pod různými záminkami nemohl dostat do ložnice. Při fundamentálním důkazu pravdy jsem se dostal do situace popsané výše. Sice jsem svého tatínka při zdobení stromku nezahlédl, dříve spatřil on nás, avšak nepřímé potvrzení toho, že posměváčkové měli pravdu, bylo jasné. *Žádný Ježíšek, to "jenom" tatínek!!!*

Ve 2. třídě jsem přestal s účastí na vyučování náboženství, když naši třídu navštívil mladý ateistický agitátor, který prohlašoval, že je *vědecky dokázáno, že Bůh neexistuje* a náboženství je tmářství. To bylo někdy v roce 1950. Časem jsem se stal přesvědčeným ateistou skoro na 20 let.

Moje dětská víra, jak jste si mohli všimnout, byla velmi pevná, nevydržela však v konfrontaci se zřejmými důkazy.

Proč se vůbec zajímat o víru malých dětí? Tuto víru považoval za osudově důležitou největší učí-

tel lidstva všech dob, Ježíš z Nazaretu. ...*pravím vám, kdo nepřijme Boží království jako dítě, jistě do něho nevstoupí* (Marek 10:15; Lukáš 18: 17)

Ježíš považoval víru takového druhu, jakou mají děti, za tak významnou, že člověku umožní vstup do Božího království.

Děti, o nichž mluvil Ježíš, zřejmě nevěřili, že jim malý Ježíšek o Vánocích přinese dárky. Ježíš už nebyl malý, byl dospělý 30letý muž, a Vánoce se svými mýty přišly až dlouho, dlouho po té době.

Čemu věřily ty děti, jež bral Ježíš do rukou? Vyrůstaly v národě, jenž byl oddán slovům hebrejských proroků, jež si ještě dnes můžeme přečíst ve Starém zákoně. Ty děti nevěřily takovým pohádkám jako *o vlkovi a kůzlátkách*, ale věřily, že přijde taková doba, kdy *vlk bude pobývat s beránkem a leopard uléhat s kůzlem. Tele, mladý lev a krmný dobytek budou spolu a malý chlapec je povede. Kráva i medvědice se budou pást, i jejich mláďata budou uléhat spolu.... Nikdo nikomu neublíží ani neuškodí na celé mé svaté hoře, protože země bude naplněna poznáním PÁNa, tak jako vody pokrývají moře.* (Izajáš 11:6-9)

Uvedený text je jen malou částí popisů **Nového světa zde na zemi**, ne v nebi, který Ježíš nazývá Boží království.

Ale prosím vás, už slyším, kdo by věřil takovým pohádkám, to se nikdy nestane! Právě toto je problém skoro všech dospělých lidí, kteří o sobě tvrdí, že jsou křesťané, ačkoli o Bibli tvrdí, že pro ně je Božím slovem. Přitom je tam o proroctvích řečeno: "*Především vězte, že žádné proroctví v Písmu nepochází z prorokovy vlastní fantazie, protože žádné proroctví nikdy nevzešlo z lidské vůle, nýbrž mluvili lidé vedení svatým duchem poslaní od Boha.*" (2 Pet 1:20, 21)

Moderní vzdělaný člověk určitě namítne – kde jsou, pokud vůbec existují, nějaké důkazy pro závěř, že existuje nějaký takový nadpozemský autor těch proroctví, Bůh?

Počátkem roku 1970 jsem si uvědomil, že tolik propagovaná evoluce nemůže fungovat tak, že by

z jednoduchých věcí samy od sebe vznikaly složité struktury, jaké jsou kolem nás v živé přírodě běžné; je tomu přesně naopak. Jako velmi zjednodušující příklad mohu uvést kostku cukru ve sklenici vody; ta se rozpustí, ani za miliardy let tam znovu nevidíme tu kostku cukru, natož něco složitějšího, třeba 4 menší kostky. Aby se to stalo, byl by nutný vnější zásah inteligentní síly. To není nic nového, ...*to, co lze o Bohu poznat, je jim zřejmé; Bůh jim to zjevil. Jeho věčnou moc a božství, ačkoli jsou neviditelné, lze totiž od stvoření světa jasně vidět, když lidé přemýšlejí o jeho díle, takže jsou bez výmluvy.* (Římanům 1:20) Je tedy nutné přemýšlet, ne jen papouškovat poučky, které nám byly vnuceny vyučováním ve škole.

Víra v Boha je *berlička* jen pro nesamostatné lidi, je častá námitka. Ale o jakou berličku se opírají ti samostatní? Ukáže se, že o žádnou nezávislost nejde. Mínění vrstevníků, kolegů, sousedů nebo názory šířené sdělovacími prostředky všeho druhu, ano i vzdělávacím systémem. Opatřit si zmíněnou "berličku" v prostředí, jež zesměšňuje takový postoj či přímo proti němu útočí, to dá pořádnou dřinu, každý si to může zkusit.

Tehdy, v roce 1970, to byl jen počátek mé cesty ke zmíněné víře, jakou měli děti v Ježíšově době; ta cesta trvala skoro 50 let. Pomohlo mi vědomí, že v minulosti i přítomnosti existovali po celém světě upřímní křesťané studující Bibli pečlivě. Dnes není nijak obtížné seznámit se s jejich názory díky internetu, je ale nutné překročit jazykovou bariéru, dnes naštěstí "jen" k lingua franca naší doby, angličtině.

Během současného "adventu" hledí lidé s dojetím na malé dítě; po něm nastane pokaždé Nový rok. Nevědí nic o skutečném ADVENTU (z lat. *Adventus*= příchod) podle Bible, příchodu Spasitele, ne dítěte, mocného Krále; po tomto adventu však nastane NOVÝ SVĚT, kde *překují své meče v radlice a svá kopí ve vinařské nože; národ proti národu nepozdvihne meč a už se nebudou učit boji.* (Izajáš 2:4b) K tomu netřeba teologie, na to se mohou těšit i malé děti. A vy?